

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	8
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	10
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	16
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	18

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 65/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku wydziedzicznego traktuje się tak jakby nie dożył otwarcia spadku, a w konsekwencji czy udział spadkowy, który by przypadął wydziedziczonemu zstępnemu przypada jego zstępnym?”

III CZP 66/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie z powództwa spółdzielni mieszkaniowej przeciwko komornikowi o zasądzenie opłaty za udzielenie informacji temu komornikowi w oparciu o art. 2 ust. 5 i 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 z późn. zm.), w związku z prowadzonym przez niego postępowaniem egzekucyjnym?”

III CZP 67/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do przedawnienia roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za studia, wynikającego z umowy o warunkach odpłatności za studia, o której mowa w art. 160 ust. 3 ustawy z 27 lipca 2005 r. o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym 1 października 2009 r.

(Dz. U. 2005/164/1365 ze zmianami), zawartej przed dniem wejścia w życie ustawy z 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy – prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014 r., poz. 1198), wymagalnego przed 1 października 2014 r., ma zastosowanie art. 751 pkt 1 albo 2 kodeksu cywilnego, czy art. 118 kodeksu cywilnego?”

III CZP 68/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy adwokatowi ustanowionemu z urzędu celem reprezentowania strony uprawnionej do alimentów przyznaje się – w przypadku braku podstaw do obciążenia osoby zobowiązanej do alimentów obowiązkiem zwrotu kosztów – od Skarbu Państwa zwrot kosztów pomocy prawnej według niższej stawki wynagrodzenia określonej w § 7 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) czy też według stawki wyższej wynikającej z treści § 7 ust. 4 w zw. z § 6 cytowanego rozporządzenia?”

III CZP 69/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy można uznać, iż notariusz jest «każdym» w rozumieniu art. 248 § 1 k.p.c., na którym ciąży obowiązek przedstawienia na zarządzenie sądu w wyznaczonym miejscu i terminie dokumentu – tutaj odpisu z aktu notarialnego znajdującego się w jego posiadaniu, a

sporządzonego w ramach wykonywanego zawodu – z wyjątkiem sytuacji, w których zawiera on informacje niejawne, względnie czy regulacje zawarte w art. 110 i art. 111 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 248 k.p.c., który w odniesieniu do notariusza nie ma zastosowania w tej sytuacji?”

III CZP 70/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy zobowiązanie osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego w rozumieniu art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego jest zobowiązaniem solidarnym;

2. w przypadku odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze – czy zobowiązanie to dzieli się na równe części, czy też o rozmiarze długu poszczególnych współdłużników decyduje zakres korzystania przez nich z zajmowanego bez tytułu prawnego lokalu?”

III CZP 71/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wysokość odszkodowania z umowy ubezpieczenia obowiązkowego budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych wskazanej w art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustalana na podstawie przepisów art. 68 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 3 tej ustawy, powinna

odpowiadać pełnym kosztem przywrócenia objętego ochroną ubezpieczeniową budynku do stanu poprzedniego nieprzekraczającym sumy ubezpieczenia, z pominięciem stopnia zużycia budynku uwzględnionego przy ustalaniu wysokości sumy ubezpieczenia?”

III CZP 72/15

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez pełen skład Izby Cywilnej Sądu Najwyższego:

„Czy odwołanie na podstawie art. 898 § 1 k.c. w stosunku do jednego z małżonków darowizny nieruchomości, uczynionej do majątku wspólnego, uprawnia darczyńcę do żądania przeniesienia na niego udziału niewdzięcznego małżonka we własności tej nieruchomości?”

III CZP 73/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy rabat posprzedażowy wypłacany kupującemu przez sprzedawcę w razie osiągnięcia określonej przez strony wielkości sprzedaży stanowi opłatę inną niż marża handlowa, przewidzianą w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 z późn. zm.)?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 29/15 – z dnia 10 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

W razie współuczestnictwa formalnego (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.), do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez współuczestników reprezentowanych przez jednego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym zalicza się jego wynagrodzenie ustalone odrębnie w stosunku do każdego współuczestnika. Sąd powinien jednak obniżyć to wynagrodzenie, jeżeli przemawia za tym nakład pracy pełnomocnika, podjęte przez niego czynności oraz charakter sprawy (art. 109 § 2 k.p.c.).

III CZP 36/15 – z dnia 10 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Sprawy o zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych przez opublikowanie materiału prasowego należą do właściwości sądu okręgowego (art. 17 pkt 3 k.p.c.).

III CZP 40/15 – z dnia 10 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie

Starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej może udzielić pełnomocnictwa do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa (art. 11 ust. 1 i art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami jedn.

tekst: Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.).

III CZP 44/15 – z dnia 10 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Ogłoszenie wyroku przez sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 326 § 1 zdanie drugie k.p.c. nie wpływa na dopuszczalność apelacji.

III CZP 45/15 – z dnia 10 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koszalinie

W razie odstąpienia przez wykonawcę od umowy o roboty budowlane, zawartej z podwykonawcą, inwestor nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 647¹ § 5 k.c.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

V CSK 295/14 – wyrok z dnia 20 lutego 2015 r.

Roszczenie określone w art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 ze zm.) ulega przedawnieniu w terminie 10 lat (art. 118 k.c.).

III CZP 113/14 – postanowienie z dnia 6 marca 2015 r.

W postępowaniu o udzielenie zamówień publicznych konsorcjum działa w formie spółki cywilnej tylko wtedy, gdy taka jest wola stron oraz gdy istnieje przedsiębiorstwo, majątek wspólny oraz więzi organizacyjne i majątkowe wspólników.

IV CSK 452/14 – wyrok z dnia 15 kwietnia 2015 r.

Jeżeli statut spółdzielni przewiduje, że ustępujący członek zarządu może być wybrany do rady nadzorczej dopiero po udzieleniu mu absolutorium, konieczne jest uzyskanie przez niego absolutorium za cały okres pełnienia funkcji członka zarządu.

III CZ 19/15 – postanowienie z dnia 8 maja 2015 r.

Jeżeli do pełnienia funkcji członka zarządu w ciągu roku obrotowego zostaje powołana kolejny raz osoba pełniąca tę funkcję do tychczas od początku tego roku obrotowego w ramach poprzedniej kadencji, jej mandat jako członka zarządu na podstawie art. 202 § 1 k.s.h. wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za ten rok obrotowy, w którym

nastąpiło kolejne powołanie.

III CSK 309/14 – wyrok z dnia 13 maja 2015 r.

Z chwilą wszczęcia postępowania o dział spadku niedopuszczalne jest rozpoznanie i uwzględnienie w innej toczącej się sprawie z udziałem spadkobiercy zarzutu potrącenia wierzytelności z tytułu spłaconych długów spadkowych (art. 686 i 688 w związku z art. 618 § 2 k.p.c.).

I CNP 30/14 – wyrok z dnia 14 maja 2015 r.

Nieważna jest umowa zobowiązująca dłużnika do „bezwarunkowej” zapłaty wierzycielowi określonej kwoty pieniężnej, bez określenia podstawy tego przysporzenia.

III CO 37/15 – postanowienie z dnia 1 czerwca 2015 r.

Sąd rejonowy ogólnie właściwy dla przeciwnika (art. 27-30 w związku z art. 185 § 1 k.p.c.) jest właściwy w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej także wtedy, gdy strony umówiły się na piśmie o poddanie innemu sądowi pierwszej instancji sporu wynikłego lub mogącego w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Jeżeli w myśl wymienionych przepisów nie można na podstawie okoliczności sprawy ustalić sądu właściwego, Sąd Najwyższy oznacza sąd, do którego należy złożyć wniosek o zawezwanie do próby ugodowej (art. 45 k.p.c.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 10/15

Wniosek Prokuratora Generalnego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej «ustawy o grach hazardowych» (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w zakresie gier na automatach, ograniczające możliwość ich prowadzenia jedynie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna, są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), a jeżeli tak to, czy wobec faktu nienotyfikowania tych przepisów Komisji Europejskiej, sądy karne w sprawach o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. uprawnione są, w oparciu o art. 91 ust. 3 Konstytucji, do odmowy ich stosowania jako niezgodnych z prawem unijnym?”

I KZP 11/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485), w którym sprawca działa wyłącznie poza granicami Polski ma zastosowanie art. 113 k.k.?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

IV KK 279/14 – wyrok z dnia 15 stycznia 2015 r.

1. Ustawodawca nie kryminalizuje w typach zachowań przestępczych określonych w art. 158 i 159 k.k. jedynie stworzenia stanu zagrożenia, w drodze podejmowania jakichkolwiek obiektywnie niebezpiecznych czynności, ale stworzenie stanu zagrożenia wynikającego z dokonania pobicia, uznając, że zdarzenia mające charakter właśnie „pobicia” łączą się ze statystycznie wysokim niebezpieczeństwem dla zdrowia i życia.

2. Z uwagi na immanentnie niebezpieczny charakter pobicia, które wyraża się we wspólnym zamachu, co najmniej dwóch osób na innego człowieka, które dodatkowo naraża go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1, musi nastąpić ze strony jednego z uczestników atak, co najmniej naruszający nietykalność cielesną drugiej osoby; dopiero takie zachowanie połączone z udziałem innej osoby (choćby sama nie zadawała uderzeń) stwarzać może stopień niebezpieczeństwa, o jakim mowa w art. 158 k.k.

II KK 215/14 – postanowienie z dnia 29 stycznia 2015 r.

Zastosowanie klauzuli subsydiarności z art. 231 § 4 k.k. następuje tylko wówczas, gdy to ten sam czyn realizuje jednocześnie znamiona art. 228 k.k. oraz 231 § 2 k.k.

II KK 276/14 – postanowienie z dnia 13 lutego 2015 r.

1. Przeciwwstawienie się skutkom domniemania odstąpienia przez oskarżyciela subsydiarnego albo prywatnego od oskarżenia, możliwe jest przez wykazanie, że niestawiennictwo było usprawiedliwione; zatem, umorzenie postępowania będące wynikiem tego domniemania może nastąpić tylko wtedy, gdy na rozprawę główną nie stawili się oskarżyciel i jego pełnomocnik, prawidłowo powiadomieni o jej terminie i niestawiennictwa swego nie usprawiedliwili. Jeżeli jednak którakolwiek z tych osób usprawiedliwiła swoją nieobecność, tym samym skutecznie obaliła domniemanie prawne wynikające z art. 496 § 3 k.p.k., co z kolei uniemożliwia umorzenie postępowania.

2. Granice oskarżenia zostają zachowane, pomimo że sąd orzekający zmienia opis czynu przyjęty w akcie oskarżenia, jeżeli wszystkie elementy tego nowego opisu mieszczą się w ramach samego zdarzenia historycznego.

III KK 23/15 – postanowienie z dnia 26 lutego 2015 r.

Na koszty nieopłaconej pomocy prawnej składa się opłata za czynności według stawek taryfowych, będąca w istocie wynagrodzeniem adwokata za czynności bezpośrednio związane z udzieleniem pomocy prawnej stronie, dla której został on wyznaczony oraz niezbędne, udokumentowane wydatki.

IV KK 382/14 – wyrok z dnia 2 marca 2015 r.

1. Zgodnie z art. 10 ust. 9 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 ze zm.), noszenie broni w rozumieniu ustawy oznacza każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń. Wynika z tego, że przemiesz-

czanie broni nienaładowanej, tym bardziej samej amunicji, czyli nabojów przeznaczonych do strzelania z broni palnej (art. 4 ust. 3 ustawy), jest dopuszczalne, ale obwarowane wymogami prawidłowego zabezpieczenia, określonymi w aktach wykonawczych, to jest w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1224).

2. Przewożenie broni lub amunicji środkami transportu publicznego bez spełnienia wymogów jej prawidłowego zabezpieczenia powoduje odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 51 ust. 2 pkt 8 ustawy o broni i amunicji.

3. W przepisach karnych ustawy o broni i amunicji spójniki „i” (m. in. w art. 51 ust. 2 pkt 7) oraz „lub” (m. in. w art. 51 ust. 2 pkt 5a) zastosowano w znaczeniu enumeracyjnym, co można sprowadzić do twierdzenia „zarówno broni, jak również amunicji”.

IV KO 1/15 – wyrok z dnia 3 marca 2015 r.

W wypadku przestępstw wnioskowych chwilą istotną dla ustalenia, czy sprawca przestępstwa jest dla pokrzywdzonego osobą najbliższą, jest nie tylko czas popełnienia przestępstwa lub stwierdzenia, kto jest jego sprawcą, ale także chwila ewentualnego powstania stosunku rodzinnego związanego z pojęciem osoby najbliższej, także po popełnieniu przestępstwa, również już w toku dalszego postępowania, byle by przed jego prawomocnym zakończeniem.

III KK 371/14 – wyrok z dnia 4 marca 2015 r.

Z treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wynika, że wyeliminowanie z kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu jednego z przepisów wchodzących w jej skład oznacza konieczność usunięcia z opisu czynu tych wszystkich zachowań, które charakteryzowały określone tym usuniętym przepisem przestępstwo.

I KZP 2/15 – postanowienie z dnia 24 czerwca 2015 r.

Ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, Dz. U. 2015 r., poz. 613 i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. 2011 r. Nr 177, poz.1054 ze zm.), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 k.k. w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III UZP 9/15

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyty w art. 25a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) zwrot: «składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację, o której mowa w art. 25» oznacza, że przez ostatnią waloryzację, tzw. roczną należy rozumieć waloryzację składek przeprowadzoną w dniu 1 czerwca roku poprzedzającego rok, w którym następuje wypłata emerytury, a tym samym w przypadku emerytur wypłacanych od dnia 1 czerwca (i po tym dniu) nie przeprowadza się kolejnej waloryzacji, o której mowa w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; czy też w przypadku wypłaty emerytury od dnia 1 czerwca danego roku (lub po tym dniu), «ostatnią» waloryzacją, o której mowa w art. 25, po myśli art. 25a ust. 1, jest waloryzacja dokonana 1 czerwca roku, w którym następuje wypłata emerytury, a w konsekwencji czy i w jakim zakresie należy przeprowadzać waloryzację składek w sposób określony w art. 25a ust. 2 punkty 1-4 w przypadku tych ubezpieczonych, którym emerytura wypłacana jest poczynając od dnia 1 czerwca lub po tym dniu?»

III UZP 10/15

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownik samorządowy, wobec którego bezpośrednio po okresie tymczasowego aresztowania, w którym na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458 ze zm.) otrzymywał połowę dotychczasowego wynagrodzenia, zastosowano środek zapobiegawczy przewidziany w art. 276 k.p.k. i który od pierwszego dnia stosowania tego środka stał się niezdolny do pracy, a niezdolność ta trwała bez przerwy co najmniej 30 dni, nabywa prawo do zasiłku chorobowego na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159)?”

III UZP 11/15

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ustalając wysokość emerytury na podstawie art. 183 w związku z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748) należy stosować przeliczniki za okres pracy górniczej, o których mowa w art. 52 tej ustawy?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III PZP 4/15 – z dnia 2 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

Rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika uprawnia pracownika do nabycia prawa do odprawy pieniężnej, o której mowa w art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 192 ze zm.), jeżeli przyczyny te stanowią wyłączny powód rozwiązania stosunku pracy.

III UZP 4/15 – z dnia 2 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie

Okres zasadniczej lub okresowej służby wojskowej odbytej w czasie od 29 listopada 1967 r. do 31 grudnia 1974 r. zalicza się do okresu pracy w szczególnych warunkach wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) także w sytuacji, gdy ubezpieczony bezpośrednio przed powołaniem do służby wojskowej

pracował w warunkach szczególnych oraz po zwolnieniu z tej służby podjął w innym zakładzie pracy zatrudnienie niestanowiące pracy w szczególnych warunkach, jeżeli zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) oraz w § 2-5, 7 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.).

III UZP 6/15 – z dnia 2 lipca 2015 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku:

„1. Czy w świetle art.4 ust. 1, art. 9 ust.1 i art. 17 ust.1 – Umowy o ubezpieczeniu społecznym między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii podpisanej w Warszawie dnia 16 stycznia 1958 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 19, poz. 114 ze zm.) – sąd w postępowaniu z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach związany jest zaświadczeniem uprawnionej instytucji ubezpieczeniowej Federacji Bośni i Hercegowiny potwierdzającym wykonywanie pracy w szczególnych warunkach?

2. W razie braku związania sądu przedmiotowym zaświadczeniem – czy do oceny charakteru pracy ubezpieczonego wykonywanej na terytorium byłej Jugosławii (następnie Bośni i Hercegowiny) sąd stosuje przepisy prawa miejsca jej wykonywania, czy też oceny takiej dokonuje w odniesieniu do Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.